

Meester Paardenpoep

Carry Slee

Meester Paardenpoep

Met tekeningen van Saskia Halfmouw

Eerste druk 1998
Twaalfde druk 2016

www.carryslee.nl

© Carry Slee, 1998
© Omslagillustratie: Saskia Halfmouw
Omslagontwerp: Petra Gerritsen
Typografie: Mat-Zet bv, Soest

ISBN 978 90 488 3140 1
NUR 282

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Carry Slee is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Dombo's	7
De herhaaltoets	13
Het plan	19
De verstopp lek	26
De ontvoering	32
De leugen	38
Jorrit en Ester	44
Betrapt	50
Brand!	56
Vals beschuldigd	61
Oom Harry	69
Het geheim	75

Dombo's

Pleun kijkt ongeduldig naar de deur van de klas. Ze vraagt zich af waar Abdoul blijft. Hij is nooit zo laat. Ze is bang dat hij ziek is. Teleurgesteld legt ze haar etui op tafel. Ze had juist zo'n leuk plan bedacht.

Net voor de bel gaat, komt Abdoul binnen. Gelukkig. Pleun fleurt meteen op. Maar dan ziet ze zijn boze gezicht. Wat zou er aan de hand zijn?

'Hoi, Abdoul!' roept Pleun. Maar hij zegt niks terug.

Juf Annemiek merkt ook dat er iets niet klopt. 'Wat is er, Abdoul?' vraagt ze.

Abdoul smijt zijn rugtas op de grond. 'Die stommerds moeten hun kop eens houden.'

Iedereen weet meteen over wie het gaat. Over een groepje kinderen van de Trekvogelschool. Die schelden Abdoul steeds uit. Alleen maar omdat hij uit Marokko komt. Juf Annemiek heeft al een keer met hun meester gepraat. Maar dat heeft dus niet geholpen.

Pleun vindt het tijd om wraak te nemen. 'We rammen hun koppen dicht!'

'Jaaa... ' De klas is woedend. Vroeger deden ze zelf ook weleens zoiets doms. Dan scholden ze Peter uit voor

vuurtoren. Omdat hij rood haar heeft. En de dikke Eva hebben ze ook vaak gepest. Maar nu doen ze dat nooit meer. Juf Annemiek heeft hun geleerd dat iedereen gelijk is.

‘We kunnen ook hun banden leeg laten lopen,’ zegt Renée.

Het lijkt juf Annemiek allemaal niet verstandig. ‘Met wraak los je niets op.’

‘We moeten met ze praten, nou goed,’ zegt Pleun verontwaardigd. ‘Alsof dat helpt!’

‘Toch moet er iets op te verzinnen zijn.’ Juf Annemiek deelt de rekenschriften uit. ‘Jullie maken je sommen. En dan bedenk ik intussen een plan.’

Eerst stribbelen ze nog tegen. Maar dan gaan ze toch aan het werk.

‘Weet je al wat, juf?’ vragen ze als ze klaar zijn. Ze zijn het gepest niet vergeten.

Met een triomfantelijk gezicht haalt de juf de schriften op. 'Ssst... Ze heeft iets bedacht!' roept Pleun.

Het is meteen stil. Vol spanning kijken ze hun juf aan. 'We maken een DOMBO voor ze,' zegt de juf.

De kinderen schieten in de lach. Alleen al om het rare woord. Want wat de juf precies bedoelt weten ze niet.

'Ik zal het jullie laten zien.' Juf Annemiek tekent twee reuzenoren op het bord.

'Hoe moeten ze nou weten dat het een DOMBO is?' vraagt Pleun.

'Ik ben nog niet klaar.' ALLEEN DOMBO'S DISCRIMINEREN, schrijft de juf met grote letters tussen de oren.

'Gaaf!' Iedereen is enthousiast.

Pleun en Abdoul mogen karton uit het kamertje halen. Zodra ze terug zijn, gaat de klas aan het werk. Ze weten dat het om vijf pestkoppen gaat. Dus moeten ze vijf dombo's maken.

'O jee,' zegt Pleun als ze klaar zijn, 'die dombo's zijn veel te groot. Ze passen nooit in een envelop.'

'Dat hoeft ook niet,' zegt de juf. 'We gaan ze brengen.'

'Mag ik dat doen? Nee, ik... Ikke...'

'Loten,' roepen er een paar. 'Dat is pas eerlijk.'

Maar ze hoeven niet te loten.

'We overhandigen ze met de hele klas,' zegt juf Annemiek.

Ze hadden niet durven hopen dat het zo goed zou werken. Die dombo's schaamden zich dood. Helemaal toen ze hun kartonnen reuzenoren moesten opzetten. Iedereen lachte hen uit. Juf Annemiek denkt dat Abdoul geen

last meer van hen zal hebben. Maar dat moeten ze nog afwachten natuurlijk. De rest van de dag hebben ze er steeds over gepraat.

Veel vrolijker dan hij kwam, loopt Abdoul de school uit.

‘Goed van ons, hè?’ zegt Pleun. ‘Nou ben je zeker wel in een feeststemming?’

Abdoul bespeurt een stout toontje in haar stem. ‘Je wilt iets van me,’ zegt hij lachend. ‘Ik heb je wel door.’

‘Goed geraden.’ Pleun lacht. ‘Je moet met me mee vanmiddag.’

‘Nee, hè?’ kreunt Abdoul. ‘Zeker naar die saaie manege.’

‘Die ene keer ging je toch ook mee,’ zegt Pleun.

‘Omdat jij jarig was,’ zegt Abdoul.

‘Hahaha... En nou is Bianca jarig.’

‘Moet dat nou echt?’ Abdoul heeft er geen zin in. Dat paardengedoe vindt hij meer iets voor meisjes.

‘Alleen vandaag,’ zeurt Pleun. ‘Daarna hoef je nooit meer mee.’

‘Daar hou ik je aan.’ Abdoul vist zijn fiets sleutel uit zijn zak. ‘Maar ik blijf niet lang.’

‘Hoera! Je gaat mee!’ Pleun springt juichend op haar fiets. Bij de supermarkt crost ze de stoep op.

Abdoul trapt op zijn rem. ‘Wat ga je doen?’

‘Dat zie je zo wel.’

Na een paar minuten komt Pleun de winkel uit. ‘Kijk eens!’ Ze houdt een wortel omhoog. ‘Die zal Bianca lekker vinden.’

‘Geef maar. Ik heb grote zakken.’ Abdoul houdt zijn

hand op. 'Het is een verjaardagscadeau, hoor. Ik moet hem nog mooi inpakken.' Pleun haalt een feestpapiertje uit haar rugtas. 'Als dat niet feestelijk is.' En ze wikkelt het om de wortel heen.

Abdoul moet erom lachen. Vooral als Pleun laat zien wat ze nog meer bij zich heeft. Ze heeft zelfs suikerk-lontjes aan elkaar geregen.

'Die slinger hangen we in Bianca's box.' En Pleun stopt hem weer in haar rugtas.

'Moet je niet voor haar zingen?' plaagt Abdoul.

'Nee, maar ik ga wel "Lang zal ze leven" voor Bianca spelen.' En Pleun haalt haar mondharmonica uit haar zak.

Abdoul vindt het wel lief. Hij weet hoe dol ze op haar pony is. Als hij Pleun haar gang laat gaan, praat ze nergens anders over. Maar dat doet hij niet. 'Nou wil ik een uur lang niks over Bianca horen,' zegt hij vaak.

Dat is heel moeilijk voor Pleun. Na een poosje begint ze er toch over. En dan laat hij haar maar. Zelf houdt hij veel meer van voetballen. En daar vindt Pleun weer niks aan. Toch zijn ze heel goede vrienden.

‘Hoeveel jaar is Bianca geworden?’ vraagt Abdoul.

Pleun heeft geen idee. Ze weet alleen dat Bianca heel oud is. Soms kreunt ze een beetje als ze overeind komt. En ze kan niet meer zo hard lopen. Pleun kent Bianca al jaren. Ze kende de pony al toen die steeds prijzen won. Jammer genoeg is dat nu voorbij. Bianca wordt te oud om op te rijden. Meneer Roeper wil dat Pleun een andere pony uitkiest. Dat zegt hij steeds. Pleun weet ook dat het moet. Maar ze heeft het nog niet gedaan. Ze kan geen afscheid van Bianca nemen.

‘Even vragen hoe oud Bianca is geworden,’ zegt Pleun als ze bij de manege aankomen. En ze neemt Abdoul mee naar het kantoortje. De deur staat op een kier.

‘Ja, dat is goed,’ horen ze meneer Roeper door de telefoon zeggen. ‘Nee, vandaag niet. Dat beest is jarig. Dat kan ik niet maken tegenover de kinderen. Maandag kom ik haar brengen. Afgesproken.’

Pleun kijkt geschrokken naar Abdoul. Dit moet over Bianca gaan. Wat is meneer Roeper met de pony van plan?

De herhaaltoets

‘Ik weet het,’ zegt Abdoul als Pleun over de ergste schrik heen is. ‘Ik weet wat meester Roeper bedoelt.’ Het is wel duidelijk dat Abdoul nooit in de manege komt. Een paardrijleraar noem je geen meester. Anders zou Pleun erom moeten lachen. Maar nu hoort ze het niet eens.

‘Wat dan?’

‘Hij brengt Bianca naar het paardenpension.’

Pleun weet wat dat is. Een soort bejaardenhuis voor paarden en pony’s. Dat heeft ze een keer op de televisie gezien. Ze bijt op haar lip.

Abdoul slaat een arm om haar heen. ‘In het pension krijgt ze het heus wel fijn, hoor!’

‘Ik wil niet dat ze weggaat.’ Pleun moet bijna huilen.

Abdoul zucht. Hij kan er niet tegen als Pleun verdrietig is. Hij probeert haar op te vrolijken. ‘Weet je nog wie er vandaag jarig is?’

Pleun herstelt zich. Abdoul heeft gelijk. Vandaag mag ze niet huilen. Tenslotte is Bianca jarig. ‘We gaan de jarige verrassen.’ En ze rent naar Bianca’s box.

Het is echt feest voor Bianca. De wortel eet ze achter elkaar op. En af en toe knabbelt ze een suikerklontje van haar slinger.

‘Nou komt het, Bianca.’ Pleun haalt haar mondharmonica te voorschijn. ‘Eén, twee...’ Bij ‘drie’ begint ze ‘Lang zal ze leven’ te spelen. Abdoul gaat er heel gek bij dansen. Met zijn billen naar achteren.

Pleun kan zich niet goed houden. Vooral niet als Abdoul net doet of hij scheetjes laat. Proestend laat ze de mondharmonica zakken. ‘Pestkop!’ Ze wil Abdoul grijpen.

Op dat moment komen Jorrit en Ester binnen. ‘Gefeliciteerd!’ Ze geven Bianca een handje bix.

‘Je bent al zo oud,’ zegt Jorrit. ‘Over een poosje mag je in het weitje.’

‘Bianca gaat niet naar het weitje. Ze moet naar een paardenpension.’ Abdoul denkt dat hij Pleun ermee helpt. Maar Pleun schrikt. Het gaat Jorrit en Ester niks aan. Die twee kletsen altijd alles door. Dat vergeet Abdoul.

‘Hoe kom je daar nou bij?’ Jorrit kijkt Pleun aan. En dan moet ze wel vertellen wat ze heeft gehoord.

Jorrit en Ester vinden het ook geen leuk bericht. Ze houden veel van Bianca.

‘Roeper mag niet weten dat we hem hebben afgeluisterd,’ zegt Pleun.

‘Natuurlijk niet,’ zegt Jorrit. ‘Wij houden onze mond, hè, Ester?’

Ester knikt. Maar dat vindt Pleun niet genoeg. Ze wil dat ze het zweren. Jorrit en Ester steken twee vingers op.

‘Waarom deed je nou zo overdreven?’ vraagt Abdoul als de twee weg zijn.

‘Omdat je ze niet kunt vertrouwen,’ zegt Pleun. ‘Dat heb ik je toch weleens verteld?’

‘Dat is ook zo.’ Nu weet Abdoul het weer. Pleun was een keer stiekem met Bianca naar het weitje gegaan. En toen hebben ze haar ook verraden. ‘Maar nu houden ze hun mond dicht,’ zegt Abdoul. ‘Dat hebben ze gezworen.’

‘Ja ja,’ zegt Pleun. ‘Dat moet ik nog zien.’ En ze krijgt gelijk. Vijf minuten later komt meneer Roeper de box in gestormd. ‘Wat hoor ik? Heb je mij afgeluisterd?’ Hij kijkt Pleun kwaad aan. Zijn gezicht is knalrood.

‘We, eh... we liepen langs en toen...’

Meneer Roeper laat Pleun niet uitpraten. ‘Het is dus waar. Mooie boel is dat. Mij afluisteren. En het dan nog rondbazuinen ook. Dat valt me van je tegen, Pleun.’ Met boze stappen loopt hij weg.

‘Zie je wel hoe gemeen ze zijn?’ zegt Pleun. ‘Nou krijg ik op mijn kop.’

Abdoul is woedend. ‘Zoiets doe je toch niet. Ze hadden gezworen hun mond te houden.’ Hij wil naar het tweetal toe gaan. Maar Pleun houdt hem tegen. Ze wil geen ruzie maken op Bianca’s verjaardag.

Na een minuut of tien komt meneer Roeper weer kijken. Gelukkig is zijn kwaadheid over. ‘Ik wil dat je nú een andere pony uitkiest, Pleun.’

‘Niet vandaag,’ zegt Pleun. ‘Vandaag is Bianca jarig.’

‘Een pony weet echt niet dat ze jarig is.’ Meneer Roeper loopt lachend weg.

‘Stomme kerel.’ Pleun steekt haar tong achter zijn rug uit. ‘Ik wou dat oom Harry hier nog werkte. Oom Harry was veel liever. Die trakterde altijd als Bianca jarig was. En hij stuurde nooit een paard weg. Ook al was het nog

zo oud. Hij liet ze gewoon op het wekje staan. Dat was veel fijner. Dan kon ik Bianca nog elke dag zien.'

Abdoul weet opeens een oplossing. 'Je zoekt haar gewoon af en toe op.'

'Dat is zo.' Pleun fleurt meteen op. Haar vader wil haar heus wel brengen. 'Kom mee, dan gaan we het adres vragen.'

Meneer Roeper loopt buiten met een zak haver.

'Komen jullie me helpen?' vraagt hij als ze naar hem toe komen.

'We willen weten waar Bianca heen gaat,' zegt Pleun.

'O, ergens heen.' Meneer Roeper draagt het voer naar binnen. De kinderen gaan hem achterna. 'Pleun wil haar opzoeken,' legt Abdoul uit.

'Niet zo zeuren. Bianca krijgt het prima. Maken jullie je maar niet druk.' En meneer Roeper loopt met de zak de trap op.

'Toch moet ik het weten,' zegt Pleun. 'Ik moet weten waar Bianca komt te wonen.'

Abdoul vindt ook dat ze daar recht op heeft.

'Is Roeper eigenlijk nog in zijn kantoortje geweest?' vraagt hij. Pleun snapt er niks van. 'Wat heeft dat nou met het pensioen van Bianca te maken?'

'Heel veel,' zegt Abdoul. 'Heb je weleens van de herhaaltoets gehoord?'

'De herhaaltoets?' vraagt Pleun. 'Wat is dat nou weer voor een ding?'

'Dat zit op de telefoon. Hartstikke handig. Die toets moet je gewoon indrukken.'

'En dan?'

‘Dan weet je met wie hij het laatst heeft gebeld. Dat heb ik een keer in een film gezien.’

‘Wat goed van jou! Waar is Roeper?’

Abdoul wijst naar het hek. Meneer Roeper loopt nog steeds met voer te sjouwen. Ze wachten tot hij de trap van de voorraadzolder op klimt. Dan rennen ze naar het kantoortje. Voor het gebouw blijven ze staan. De deur is dicht. Dat betekent dat het verboden is om naar binnen te gaan. Abdoul wil omkeren.

Maar Pleun heeft haar hand al op de deurklink. Hoe moet ze anders achter het adres van Bianca komen? Ze doet de deur open en stormt op de telefoon af. Ze neemt de hoorn van de haak. Van de spanning kan ze de herhaaltoets niet vinden.

‘Dit is hem!’

Abdoul komt haar te hulp. Daarna gaat hij weer snel op de uitkijk staan. Pleun drukt de toets in. Vol spanning hoort ze de telefoon overgaan. Na de vierde keer wordt er pas opgenomen.

‘En?’ vraagt Abdoul.

Pleun staat verstijfd aan de telefoon. Ze zit spierwit.

‘Wie kreeg je?’

Pleun kan geen woord uitbrengen.

‘Zeg dan wat?’ dringt Abdoul aan.

Pleun haalt diep adem. ‘Ik... ik kreeg het slachthuis...’ stamelt ze. ‘Daarom mogen we niet weten waar Bianca heen gaat. Die schoft wil haar dood laten maken...’